

פרשת תזריע-מצורע
תש"פ לפ"ק

- המסיים עם לברוקלין נב -

הדלק"ן	6:27
עלות	4:50
נין החמה	6:02
סוף זמן ק"ש	8:51
שקיעה	7:45
מוצש"ק ר"ת	8:59

כרם בית שמואל

פניני תורה וחסידות

יו"ל בס"ד ע"י מכון כרם בית שמואל
שע"י חסידי אלכסנדר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מכרם רבותינו

טיול בכרם ספרי רבותינו הק' ובמשנתם הטהורה

אלו לאומות העולם אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח

איתא במדרש בפרשתנו (ויק"ר ט"ו ד') "אדם כי יהיה בעור בשרו - משל למטרונה שננסת לתוך פלטיץ של מלך, כיון דחמית מלגייתא תליין חדלת, (שראתה המטרונה רצועה תלויה, ונתייראה ממכות הרצועה) א"ל המלך אל תתייראו אלו לעבדים ולשפחות אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח. כך כיון ששמעו ישראל פרשת נגעים נתייראו, אמר להם משה אל תתייראו אלו לאומות העולם אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח שנאמר (תהלים ל"ב) רבים מכאובים לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו".

הקב"ה בוחן לבות וכליות וידוע הפנימיות הטוב

ומפרש כ"ק מרן רביה"ק התפארת שמואל ז"ע דהנה נודע שהש"ת הוא חפץ חסד, ודרכו להטיב עם בריותיו ואין מקפח שום שר כל בריה, כי עיני ה' פקוחות על כל דרכי בני אדם. ואף האדם הנמצא בשפל המצב ח"ל וחושב בדעתו שאיננו ראוי לחסד ה', עכ"ז הרי הקב"ה הבוחן כליות וחוקר לב רואה ומבין כביכול את הלחץ ואת הדחק אשר מונע את האדם מהטוב. וכמו שדב"ק כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הזקן ז"ע עה"פ (שמות ג') "וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם" שהקב"ה רואה את הלחץ והדחק והצרות והמניעות שמונעים את האדם מעבודתו ית' וכמה מלחמה ובורה צריך לישלם לצעוק ולהתפלל איזה תפלה לפני ה'. דבר זה אינו יודע שום בריה, רק הש"ת לבדו, כי אי ה' חוקר לב ובוחן כליות רואה ומבט בפנימיות שלהם שלעולם הוא טוב ושם אין שום רע. ואף אם נכשל האדם וחטא, הרי החטא רק ביכח החיצון ולא בפנימיות הלב, וכמבואר בספרי "אדם כי יהיה בעור בשרו - ולא בבשרו", והיא כדברינו שהחטא היא רק מבחוץ בלי שום מחשבת הלב, וקטף רק מפני שכשל כח הסבל לעמוד נגד היצר ופיתויו.

ההבדל בין העונשים לישראל ולאומות העולם

נמצא, שיש הבדל בין ישראל לעמים, שהגויים כשהם חוטאים אזי חוטאים בפנימיות לבנם, ופנימיות כחיצוניותם לגמרי, ולכן מענישים הש"ת ביסורים ובעונשים אשר רע ומר אחריתם, דוגמת חטאם שהיא בתכלית. משא"כ העונש לבני"ה הוא רק בחיצוניות' והכל הוא לטובתו בשביל מחילת חטא ולכפרת עון להטיב באחריתו.

וזה הוא ביאור דברי המדרש הנ"ל שאמר להם משה "אל תתייראו אלו לאומות העולם" ר"ל אלו העונשין שאתם רואים שהם 'לעולם' דבר זה היא רק לאומות העולם, שראויים המה לכך לפי מעשיהם, אבל אתם שאצלכם החטא היא רק מבחוץ ומרוב הטרדות ושעבוד הגליות, אז היסורים המה רק לכפרת עון ולמחילת החטא ולא ישארו לעולם ח"ו, וזהו "אתם לאכול ולשתות ולשמוח" כי אין לך שמחה גדולה יותר מכפרת עוונות. אך נחוץ לזה אמונה שלימה להאמין בלב שכל מה שבא עליו הוא לטובתו, ובאמונה זו ממתיק הדינין

בשרשו כמבואר בדברי הבעש"ט הק' ז"ע, שע"י האמונה ונעשים חסדים מגולים.

הקב"ה משפיע טובה כנסיון וכעונש

ובאופן אחר מפרש כ"ק מרן רביה"ק התפארת שמואל ז"ע, בהקדם דברי זקינו הגה"ק רבי שרגא פייבל מגריצא ז"ע עה"פ (תהלים כ"ג) "אך טוב וחסד ירדפוני" וקשה וכי מי בורח מ'טוב וחסד' שצריך שירדפוני, ופירש הגה"ק מגריצא עפ"י המבואר בספה"ק שיש ב' מיני נסיונות, נסיון העושר ונסיון העוני, ולאמיתו של דבר נסיון העושר קשה יותר מנסיון העוני, אך עם כל זה התפלל דוד המלך ע"ה שבאם ירצה הש"ת לירדפו בנסיונות, על כל פנים תהא הרדיפה ע"י טוב וחסד" דהיינו בנסיון העושר. כי איש אמת כשמשיפיעים לו מן השמים השפעות חסד, אז הוא מדקדק במעשיו ובחשבון נפשו במה זכה לזה, ואולי היא 'חסד שבגבורה' ח"ו שהקב"ה רוצה בזה להשיב לו כגמולו בעולם הזה ולגרוע מחלקו לעולם הבא, וממילא הוא תמיד מלא בושה והכנעה ושפלות הדעת ועושה תשובה. וכן איתא מהבעש"ט הק' ז"ע עה"פ (תהלים צ"ד) קל נקמות ה', על פי משל לכפרי אחד שמרד במלך, הלך המלך ומינה אותו לשר וראש, והעלהו ממדרגה למדרגה עד שנעשה משנה למלך, וכל מה שהטיב עמו המלך יותר רואה יותר כבוד המלך, נצטער יותר ויותר, בזכרו שמרד נגד המלך הרחמן הגדול הזה, ובמקום עונש הרי רק מטיב עמו יותר. וזהו "קל נקמות ה'" שנקמת הש"ת היא ע"י מדת הרחמים הרמוז בשם 'קל'...

אומות העולם המתגאים אין להם רדיפה בטוב וחסד

אך עצה זו מועלת רק בבני ישראל זרע אמת, משא"כ אומות העולם שהם גאים במעשיהם, וכשנשפע להם השפעות טובות המה בוועטים במעשיהם כאמרו ז"ל (הולין פ"ט) כי אתם המעט שבביל שאתם ממעטים בעצמיכם אברהם אמר אנכי עפר ואפר, דוד אמר ואנכי תולעת, לא כפרעה ולא כחירם ולא כנבוכדנצר וכו'. נמצא שאו"ה צריך הקב"ה להענישם בפועל ולא ע"י מדת החסד ונסיון העושר.

וזה הוא ביאור הכתוב אדם כי יהיה בעור בשרו 'שאת' רמוז על גיאת כמבואר בספה"ק ולזה אין שום עצה רק 'ספחת ובהרת' שהמה העונשים רח"ל. וזה שאמר להם משה "אל תתייראו אלו לאומות העולם" פי' שלגבהות רוחם אין עצה אחרת להביאם לתשובה רק ע"י נגעים, אבל אתם שיש לכם כח האמת והעונה מאבותיכם הקדושים, ולכן "לאכול ולשתות ולשמוח" שהוא רדיפה בטוב וחסד. וזהו שמסיים המדרש "רבים מכאובים לרשע" שעבור הרשע אין עצה אחרת מלבד יסורים ועונשים, אך "הבוטח בה' חסד יסובבנו" שלבני"ה יהיה אור במשבותם בנסיון העושר ובטוב וחסד.

(עפ"י ספה"ק תפארת שמואל בפרשתנו א"ד ת"ו)

מאמרים

פריו בעתו

מעניני הפרשה

התיקון הנפלא ע"י שבת קודש לתקן חטא לשון הרע

לענין המספר לשון הרע אמרו ז"ל בגמרא (ערכין ט"ו): סיפר אין לו תקנה שכבר כתרו דוד ברוח הקודש. ויש לומר הטעם, דהנה איתא בכתבי האר"י ז"ל דענין מיתה הוא מחמת שבאין כחות הטומאה בגוף הנפטר, ומוצאם מחורבו של מלאך המות, ואלו הם שלש הטפין שמוננו מת ממנו מסריח ממנו פניו מוריקות, ואין הנשמה יכולה לסבול את כחות הטומאה ובורחת, עכ"ל. ואף שבכל מקום הטומאה בורחת מהקדושה, כמ"ש (בראשית ט"ו) מפני שרי גברתי אנכי בורחת, זה בא מכח הגזירה שנגזרה מיתה בחטא אדם הראשון, שהטומאה תהיה לה שליטה אף בעוד הנשמה בקרבו, ומאחר שבאה הטומאה הנשמה בורחת.

והנה בעל לשון הרע שתפס אמונתו של נחש שבגללו באה מיתה לעולם, נשתאה בקרבו טומאה כענין זהו, ועל כן אין לו תקנה כשאר החוטאים שבכח התשובה ועסק התורה הוא משיג רוח קדושה שהס"א בורחת ממנו, אבל זה, אדרבה הקדושה בורחת מפני הטומאה כזו ואין לו תקנה מצד עצמו.

ומ"מ יש לומר דהנה שבת במרה נצטוה קודם כל התורה שלא ניתנה עד שעמדו אבותינו על הר סיני ופסקה זוהמתן. וכבר כתבנו במקום אחר שלכן ניתנה השבת מקודם, באשר היה קשה מאד שיתפסק זוהמתן בזמן מועט כזה, ע"כ ניתנה להם השבת שכולהו ערקין ואתעברו מנה ובאמצעות השבת יפירד מהם זוהמא. הרי דאף שלא היה יכול ליתן להם התורה בעוד זוהמתם בהם, כי אין הקדושה יכולה לסבול כענין הנ"ל, מ"מ שבת יש לה סגולה מיוחדת שהס"א בורחת ממנה בהכרח. וזוה הבנתי מה דאיתא בספרים שאדם שמת בשבת אין המיתה מחמת מלאך המות, דמחמת קדושת שבת אין כח בס"א ליאחז בגוף עד שהנשמה תוכרח לברוח, כי אדרבה הנשמה מסתייעת משבת והס"א בורחת, על כן המיתה אי אפשר ע"י מלאך המות רק ע"י סטרא קדושה.

ולפי זה יש לומר דמצד קדושת שבת יש תקנה למספר לשון הרע ג"כ, כי אם זכה לשבת, הטומאה בורחת ממנו, ואז שוב יהיה ביכולתו לסגל מצוות ומעשים טובים ולשוב בתשובה שלימה ולעסוק בתורה.

ובפשיטות יש לומר, דמה שאמרו 'אין לו תקנה' היינו לתקן מה שעבר כענין 'תיקון' כלי שנשבר, אבל מ"מ בידו להתחיל לעבוד את ה' מחדש כקטן שנוול, כי אין אפשר לומר שידח ממנו נדח ח"ו.

(שם משמואל, תור"מ ושב"ר ר"ח תרע"א)

אשה כי תזריע

ידועים דברי המדרש בפרשתנו ע"פ אשה כי תזריע (ויק"ר י"ד א') אחור וקדם צרתני וכו' אם זכה אדם אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית, ואם לאו אומרים לו יתוש קדמך שלשול קדמך.

דב"ק כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הזקן מווארקא זי"ע הנה יש שני מיני בעלי עגלות בעולם, יש בעל עגלה שרוצה השי"ת להזמין לו פרנסתו, לכן נותן בדעתו ושכלו לקנות לו סוס טוב ורכב להרכיב עליהם אנשים ומשאות, כדי שמוזה תהיה פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו.

אשכלות הכרם

סיפורי צדיקים
מבין ערוגות הכרם

אשה כי תזריע וילדה זכר

שמעתי מפ"ק של רביה"ק הישטמה ישראל זי"ע בעת שאיש אחד הזכיר את זוגתו שהיא מקשה לילד, והאציל לה ברכתו שתלד זש"ק במהרה, ונמשך איזה איזה שעות. והלך הבעל עוד הפעם להזכירה, אמר לו רבינו הק"ו ווער האט דין געהייסן זאגן מקשה לילד, הלא היתה עומדת על פרקה, ווען דו מאכסט נישט געזאגט אזוי, וואלט שוין לאנג גיוועזן... נאר א מקשה לילד איז אויך שוין גענוג, ותיכף בא במזל טוב.

(תפארת ישראל)

נגע צרעת כי תהיה באדם

כתב בספר מעשה הגדולים החדש, פעם אחת הלך הרב ר' ישראל דיין ז"ל מעיר ווענגראב לפרשיסחא להרה"ק הרבי רבי בונם זי"ע כדרך החסידים בימים הקדמונים שהיו הולכים ברגלם לרובם. ובאמצע הדרך פגע אותו גביר אחד מעיר ווענגראו ושמו ר' יהודה, והיה איש תלמיד חכם ונכבד, אך היה מתנגד על דרך החסידות, ונסע ג"כ לפרשיסחא עבור עסקיו שנזדמן לו לקנות יער סמוך לעיר פרשיסחא. וכאשר ראה הגביר את רבי ישראל הנ"ל, תיכף ציזה לו ליטב עמו על העגלה, ועדיין היה איזה פרסאות לעיר, והתחילו לדבר זה עם זה מעניני החסידות, והרב ר' ישראל הנ"ל הטעים לו מגודל שבח החסידות ומדריגות הצדיקים, ובפרט מרבו הרה"ק מפרשיסחא זי"ע את גודל צדקתו ושבח מעשיו ומדרגותיו הנפלאים, ואמר לר' יהודה הנ"ל אפשר תרצו ותכנסו עמי ג"כ להרבי. ור' יהודה הנ"ל הגם שהיה מתנגד ולא היה מאמין בכל זאת, עם כל זה לא דחה דבריו, רק השיב טוב הדבר אלך ג"כ עמכם. ולקח לי מטבעות הנקראים דרייערס ונראין במשמוש היד כמו המטבעות של כסף הנקראים צווייער גילדין, ועשה אותו טיטעל מכורך בנייר, ונתן זה פדיון להרבי רבי בונם זי"ע, וחשב שהרב יסבור שהוא נותן לו פדיון

אולם יש עוד מין בעל עגלה שהוא בהיפך הכוונה, היינו מאחר שהשי"ת זן ומפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים, וכשרוצה השי"ת להזמין פרנסת הסוס, נותן השי"ת דיעה באיש ההוא לקנות לו את הסוס ההוא להרכיב עליו אנשים ומשאות, ועי"ז יתפרנס הסוס במאכל ובמשתה.

נמצא, אף שלמראה העיניים שני בעלי העגלה שווים, מ"מ הפרש גדול יש ביניהם. כי הבעל העגלה הראשון חשוב בשמים, והסוס עובר למענו תמיד וטפל אליו, ואילו בעל עגלה השני הוא להיפוך, כל חיו הם עבור פרנסת הסוס, וכמה גרוע האדם שמבלה כל ימיו למען חיי הסוס. וזהו ביאור דברי המדרש, אם זכה אדם אומרים לו "אתה קדמת" היינו כל הכוונה הוא עליך, איך

שלשה ר"כ, כי הר"ב היה סגי נהור כנודע, ונתפטר ממנו לשלום. והר"ב תיכף הרגיש בדבר, ואמר כך עשה לי הווענגראווער קרעציגער נגיד, והרב ר' ישראל עמד אז אצל הרה"ק ושמע מפיו את דיבורים אלו, ושהה עוד אצל הר"ב כמה שבועות.

ובינתיים כאשר גמר העשיר ר' יהודה הנ"ל את עסקיו בפרשיסחא נסע לביתו, והיה כאשר נסע איזה פרסאות מהעיר התחיל לחכך עצמו בכל גופו, כי הרגיש בנפשו כעקיצת צרעת בכל בשרו, ולא ידע מה זאת. וכשבא לעיר פרשיטיק (הסמוך לפרשיסחא שלש פרסאות) אמר להמשרת שלו נלין פה הלילה, ולמחר תצוה להבלן להסיק עבורי את בית המרחץ, כי בעת הזאת היו העצים בזול מאוד, והשיב לו הי, וילינו שם. ובבוקר צוה להסיק היטב את בית המרחץ, וילך עם המשרת שלו וזיע עצמו היטב שם עד שנדמה לו כי הונח לו מעקיצת בשרו, וילבש עצמו כתונת ומכנסים מכובסים ונקיים ויסע לדרכו. אבל בעוד זמן מועט חזר לעוקצו כל בשרו והיצר לו מאוד, ויפן להביט בכל גופו והנה פרח בו הצרעת בכלו, וחשב בנפשו אולי באה לו זאת מטלטול הדרך. וכאשר בא לביתו התחיל לדרוש ברופאים ועשו לו כמה סמי רפואה ומיני משיחות ומרחצאות מאיז מיני תערובות במים, ועוד נסע לווארשא לרופאים הגדולים, אבל כל תחבולותיהם לא הועילו לו מאומה, ונשאר בו הצרעת עד יום מותו רח"ל.

וכאשר בא הדיין הג"ר ישראל הנ"ל לביתו וסיפר הדברים לפני אנשי העיר מה שהרבי אמר עליו 'קרעציגער נגיד', אז נודע הדבר סיבת צרעתו שבא לו בעבור פגיעתו בכבוד הר"ב לרמות אותו במעות הנ"ל, וכמו שאמרו חז"ל והוי זהיר בגחלתן וכו'. אך הגביר ר' יהודה הנ"ל הקשה את לבו ולא רצה להכניע עצמו לפני הרה"ק הרבי רבי בונם לנסוע אליו ולבקש ממנו מחילה, והיה כך מצורע עד יום מותו רח"ל.

(שיח שרפי קודש)

תוכל להתפרנס על ידיהם. ואם לאו "יתוש קדמך" היינו כל הכוונה הוא פרנסתם, ומגלגלים האדם הגרוע וטפל הוא אליהם למען יתפנסו דרכו.

(שמעות יצחק)

ומראה הנגע עמוק

בפסוק ומראה הנגע עמוק מעור בשרו, וברשי"י "כל מראה לבן עמוק הוא" עיי"ש. ויש לרמוז דלבן הוא תשובה, כמו שנאמר אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, וזהו לבן עמוק הוא, שהתשובה צריך להיות מעומקא דלבא, והבן.

(ישא ברכה, מאדו"ז)

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו

הנה איתא בזהר הקל שברית הלשון מכוון נגד ברית המעור, והמדבר לשון הרע ממילא חילל בריתו רח"ל. ועל עזון המר נאמר בזה"ק (ח"א ר"ט) שאין מועיל תשובה, ולכן אמרו חז"ל (ערכין ט"ו) המספר לשון הרע אין לו תקנה שכבר כרתו דוד ברוח הקודש שנאמר (תהלים י"ב) יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות.

אבל כבר גילו לנו רבותינו הק' שבכח התורה ותפלה יכולים לפעול הכל, וכמו שדב"ק כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר הזקן מווארקא זי"ע "די גרעסטע טהרה איז די גמרא", וזה שאמרו חז"ל (שם) "אם תלמיד חכם הוא יעסוק בתורה". וזה הוא פירוש זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו כמבואר בספרים הק' שהתורה הק' נקראת 'ום', שזהו עיקר הטהרה להמצורע.

(תפארת שמואל ב')

ועין ארו ושני תולעת ואזוב

פירש"י אם היה מגביה עצמו כארו ישפיל עצמו כאזוב. ואמר החידושי הרי"ם זי"ע, שעל דרך זה יש לומר גם להיפך, "שמי שמכניע עצמו כאזוב יגביה עצמו כארו". כי לפעמים צריכין כפרה על העניויות, למשל אם בא עני לאחד ומבקשו שיעשה לו טובה, משיבו מי אנכי שאוכל לעשות לו טובה, הלא שפל אני ואיני מוכבד כלל בעיני הבריות. והנה אדם זה עצמו, אם אחד יפגע בכבודו אזי ירד עמו עד לחייו, אבל כשבא לעשות טובה לחבירו פתאום שפל הוא בעיניו, ועל ענוה כזאת צריכין כפרה, ודפח"ח.

(שיח שרפי קודש)

ועין ארו ושני תולעת ואזוב

החידושי הרי"ם זי"ע אמר, ארו ואזוב שניהם נשרפים, והגם שהוא להראות שהגבוה שנתגאה ישפיל עצמו כאזוב, מ"מ נשרף גם האזוב כדי שלא יהיה לו הרגש מזה שהוא משפיל עצמו, משום שאם יהיה באמת שפל, לא יהרהר על זה שמשפיל עצמו.

(ליקוטי יהודה)

נשארה אלא עשה, ולפי זה קשה דהמל בשבת מילה שלא בזמנה הרי אינו עובר בלאו דלא תעשה כל מלאכה אלא בעשה דשבתון [וכדברי רב אשי במסכת שבת קל"ג. עיי"ש]. וא"כ איך קאמר רבי אליעזר (שם קל"ז.) דמי שהיה לו ב' תינוקות למול ושכח ומל של ערב שבת בשבת חייב חטאת, הרי לא עבר על ל"ת.

בקובץ נהור שרגא שיצא לאור בפולין (לשמו ולזכרו של הבה"ח כמו יעקב פנחס שרגא ז"ל בן כ"ק מרן רביה"ק אדמו"ר האחרון וצוקלה"ה הי"ד שנלב"ג בדמי ימיו) כותב הגה"ה רבי יצחק נתן שטארק ז"ל המשך בעמוד ג'

וביום השמיני ימול בשר ערלתו

בש"ת חתם סופר (י"ד סי' רנ"א) הביא קושיית השואל, דהנה לשיטת הריב"א בתוספות (חולין קמ"א. ד"ה לא) דאע"ג דאין עשה דוחה לא תעשה ועשה, מ"מ הלא תעשה נדחית ולא

לכל זמן ועת

הן ידוע הכלל הגדול והנשגב בעבודת הש"ת, כפי שהורונו רבותינו הקדושים בשם **הרה"ק הרבי רבי בונם מפרסיסחא ז"ע** כי לכל אדם צריך שיהיו לו 'צווי קעשענעס' כיסים נפרדים, דהיינו ב' בחינות, האחד "ואנכי עפר ואפר" והשני "בשבילי נברא העולם". כי לפעמים ינסה היצר הרע להגביה את האדם ולהביאו לידי התנשאות וגאות ע"י שיתבונן בעצמו כמה כבר הטיב לעשות, והולך הוא בדרך הטוב והישר, ואז צריך האדם להשפיל את עצמו ולחשוב "אנכי עפר ואפר". אך מאידך כשבא היצר להעציב את האדם ולהביאו לידי ענוה פסולה שאין תורתו ועבודתו שוה כלום, אזי יחשוב האדם להיפוך אשר "בשבילי נברא העולם".

ואכן שתי בחינות הללו רמוזים הם בסדר טהרתו של המצורע הבא להיטהר, שמביא עץ ארז ושני תולעת ואזוב, ואמר **הרבי רבי בונם ז"ע**, שמצד אחד צריך שיהא לו באמתחתו ענוה ושפלות כאזוב ושני תולעת, אך מאידך בל יחסר לו הגדלות כעץ ארז שלא ליפול ביאוש בעצת היצר, וחיוב לומר בשבילי נברא העולם. (תורת שמחה)

ליזהר שלא יחליף ב' הבחינות
אגב דברים הללו, מסופר שפעם אחת בא חסיד נכבד אחד בן של קדושים **לכ"ק מרן רביה"ק הישמוח ישראל ז"ע**, ובא באיחור זמן, והתנצל לפני רבינו על איחורו באמרו "הרי אמרו חז"ל אדם טועה בשתי שעות". ענה לו הישמוח ישראל ז"ע, כידוע דברי **הר"ר בונם ז"ע** שאמר שלכל אדם צריך להיות שני כיסים, בכיס אחד לשים בחינת השפלות ובכיס השני בשבילי נברא העולם, אבל צריך להיות זהיר מאוד שלא להחליפם. וזהו פירוש אמרו חז"ל 'אדם טועה בב' שעות' שעה מלשון פנה, כמו ואל קין ואל מנחתו לא שעה - לא פנה, והיינו שעל האדם ליזהר לא להחליף ב' הדברים, נישט צו פארטוישן די צוויי וועגנדונגען און זיך קערן צי די די רעכטיגע טאָש און בחינה. (תפארת רבותינו אות ק"מ)

היצה"ר מביא החטאים רק בשעת התפלה
פוק חזי **בספה"ק נועם אלימלך** (פר' בהעלותך ב"ה) וישמע משה) על הפסוק הרגני נא הרוג ואל אראה ברעתי, כי היצר הרע מסית לאדם לילך בדרכיו הרעים, ואח"כ כשבא האדם להתפלל או ללמוד, אז היצר הרע בעצמו מזכירה לו עוונותיו ומפילו לעצבות, ואומר לו איך תעיז פניך להתפלל לפני קל גדול ונורא, וידעת בעצמך גדול פשעיך והמרותיך בהקב"ה. **ואמנם באמת בשעת התפלה צריך האדם לחזק עצמו שלא יזכור מחטאתיו**, רק אחר התפלה בעת עשיית צרכי הגשמיות שלו, אז ישבר לבבו, ויקיים וחטאתי נגדי תמיד. וזהו "הרגני נא הרוג" שיהרג את היצר הרע, "ואל אראה ברעתי", שלא אראה גדול רעות חטאתי שמראה לי היצר הרע בעת עשיית המצוות, עכד"ק.

מעשה אני מקבל עלי מחדש
וכה אמר **הרה"ק בעל יסוד העבודה מסלאנים ז"ע**: הנה בעת שאדם רוצה לעסוק בתורה או בתפלה, יעלה היצר על לבו חטאיו ועוונותיו וישים נוכח עיניו להכניס בלבו עצבות ומרה שחורה, ואומר בלבו כזה וכזה עשייתי ואיך העזתי פני לגשת אל עבודת הקודש, ומה יועיל עבודתי. ידע אמנה שכל זה מעשי היצר הצופה אליו ומבקש להמיתו לבטלו מתורה ותפלה, אלא יתחזק ויאמר "ואנחנו נברך י-ה מעתה ועד עולם" מה שעבר עבר, "מעתה" מהיום והלאה אקבל עלי להודות ולעבוד את בוראי באמת. (אור ישיר)

סור מרע שיטבח מרע ועשה טוב
נתיי ספר ונחזה בדברי קדשו של **הרה"ק בעל תפארת שלמה ז"ע** (לחג הסוכות, אושפיזא דיעקב) וזה לשון קדשו: אשרי איש ירא את ה' במצותיו חפץ מאד, להבין כוונת הכתוב, כי לכאורה הוא ב' ענינים, כי מי שהוא ירא מאד הנה יירא ויבוש מלעשות מצוותיו כי אומר מה אני ומה חיי ומי אנכי כי אזכה להתקרב אל ה' לעשות מצוותיו. **אולם הנה זה מלמדנו הכתוב שיהיה כל מעשי האדם בהשכל וחקמה ובזמנים חלוקים, לא להשתמש בשניהם כאחד**. אם אמנם כי צריך האדם להתגבר על עצמו ביראת ה' ולהתודות על פשעיו ולבכות במר נפשו, אך זה לא

ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל מלוקט מבין ערונות כרם החסידות

בכל עת, ולא זו העת בשעת תורה ותפלה כי בשעת תורה ותפלה צריך להיות בשמחה ואהבה. **ועל זה נאמר** (תהלים ל"ד) **סור מרע ועשה טוב, בשעת עשיית המצוה אין לזכור העבירה**. **"עשה דוחה לא תעשה"** **פ' המצוה דוחה העבירה, כי אם בשעת המצוה יזכור חטאיו אז יתרטל ויבוש מעשות את המצוה, וזהו מעשה היצר לכלכל את האדם בעת התפלה בעצבות ועוונותיו**. אך לזה לפקוד ולשוב על עוונותיו צריך זמן פני עצמו בקומו בחצות לילה, או קודם אור הבוקר, אך אז ישוב אל לבבו כל הימים אשר עברו בהשער בנפשו גדול פחדו והדר גאווה ואז יתודה במר נפשו מקירות לבו, ואח"כ יתעורר מעפרו ויקום אל התורה והתפלה להתעורר בשמחה וקול זמרה, ועל זה נאמר עבדו את ד' במשמחה... וזהו שאמר הכתוב אשרי האיש ירא את ה' - ביראה, ואף על פי כן "במצותיו חפץ מאד" בשעת עשיית המצות חפץ מאד לעשותם באהבה עזה, עכ"ל"ק.

הצה"ר היצהר העצבות שאחר העבירה
בספר **אמרי נועם** בפרשת מצורע מביא את דברי **הנועם אלימלך** המובאים לעיל, ומסיף על כך במתק לשון קדשו: היוצא לנו מדבריו הקדושים, שעיקר מה שנאמר "וחטאתי נגדי תמיד" הוא דווקא קודם התפלה ועשיית המצוות, ובשעה שעוסק בעניני גשמיות צריך להכניע תאוותו בזה ולחשוב בלבו איך יערב לו תענוגי עולם הזה והוא מלא פשעים ועוונות. אבל בעת עמדו בתפלה צריך להיות בשמחה ובהתלהבות גדולה באהבה ויראה, ולא יעלה כלל על מחשבתו מהעבירות שקודם, כי זו היא עצת היצר הרע. כי יותר חשוב להיצר הרע העצבות שאחר עשיית העבירה מהעבירה גופא, כדי שיוכל אח"כ להפילו לעצבות, כידוע זה בשם **רבינו הקדוש מלובלין זצוק"ל** (עיין בדברי אמת פרשת לך לך עמוד ט"ו).

זה שיש לרמז בפרשתנו, "זאת תהיה תורת המצורע", כי מצורע הוא 'מוציא רע' כדרשת חז"ל, פ' מה שהאדם הוא מוציא רע בעצמותו וזכור כל החטאים שעשה מיום הוולדו, הוא דווקא 'ביום טהרתו והובא אל הכהן' פ' בעת שרוצה לטהר עצמו בעשיית מצוות, ובבואו אל הכהן לְכַוֵּן לשם ה' להתפלל לפניו, אז עולה במחשבתו עצבות העבירות להטרידו מתפלתו. ולעומת זה "ויצא הכהן אל מחוץ למחנה" פ' בעת שיוצא לפעמים מחוץ למחנה לעניני גשמיות צרכי האדם בעולם הזה, אז "והנה נרפא נגע הצרעת", כי אז נתרפא מכל חטאתיו, שאינם עולים אז במחשבתו למנעו מתאוות עולם הזה. ואמנם זאת תהיה "מן הצרוע" הוא היצר הרע שנקרא צרוע, הוא הנחש שנלקח בצרעת (ראה שמד"ר ג' א'), ותיבות 'מן הצרוע' קאי על 'זאת תהיה', היינו, שעיקר הדרך הזה הוא עצת היצר הרע לכלכל ולהטרידו מעשיית מצוותיו.

בית התורה והתפלה יתחזק ויתלהב
ואמנם העצה לזה הוא, "וצוה הכהן ולקח למטהו שתי צפרים חיות טהורות", רומז על אהבה ויראה שהם תרין גדפין, רומז שיתלהב האדם בתפלתו באהבה ויראה ושמוחה, ולא יכניעוהו העבירות להעציבו שלא יוכל להתפלל, אדרבה, יחזק עצמו במאד מאוד. ולא יהיה אז עניו בעת התפלה, ויחשוב בלבו אשר בשבילי נברא העולם, וכמו שנאמר ויגבה לבו בדרכי ה', ומה יבוא להתלהבות גדולה לאהבה ויראה גדולה, וכמו שאמר **אמרו"ר הקדוש [הרה"ק רבי אליעזר מזד"קוב]** **צוקללה"ה** אשר 'אות' נוסריקון תרין ג'דפין א'הבה ויראה, שאז יהיה לו קצת גאות בלבו, כדי להתחזק בזה לעבודת הש"ת.

"ועץ ארז ושני תולעת" היינו בעת התפלה שנקרא שני תולעת, ע"ד מה תולעת אין לה כח אלא בפה (מדרש תהלים כ"ב), וע"ד כחוט השני שפתותיו, וזהו 'שני תולעת', אז יהיה בעיניו "עץ ארז" שרומז על גבהות, כמו שנאמר ויגבה לבו בדרכי ה'. ורק אחר כך יא "ואזוב", פ' אחר התפלה בעת שעוסק האדם בצרכי עולם הזה אז יהיה בעיניו עניו ושפל כאזוב, על דרך אמרו ז"ל (מדרש"י ג') כל המתגאה כארז ישפיל עצמו כאזוב, כדי שלא ישיבע עצמו מתענוגי עולם הזה, אבל בעת התפלה ועשיית המצוות יהיה בשמחה גדולה כנ"ל.

המשך מעמוד ב'

אב"ד ביאלא וסקאלא ובעמח"ס מנחת יצחק ומגדולי חסידו אלכסנדר, ליישב קושיא הנ"ל בדרך צחות: דהנה **בשו"ת נודע ביהודה** (מהדו"ק בסופו) הקשה כיון דקיימא לן דאין עשה דוחה לא תעשה ועשה, ואם כן לא מקיים המצוה כלל והוי כעין מצוה הבאה בעבירה, ואם כן איך נדחית הלא תעשה מקמי העשה, הא אין כאן מצוה כלל. ומתוך דזה דוקא לכתחילה, דאמרינן דאין העשה דוחה העשה השני מטעם מאי אולמא דהאי עשה מהאי עשה, אבל בדיעבד אמרינן להיפוך מאי אולמא וכו', ושפיר יש מצוה, ושפיר נדחית הלא תעשה, עיין שם.

ולפי זה נוכל לחדש ולומר, דעל כל פנים 'שליחות' לא תועיל בזה, כמו למשל במצות מילה דהמצוה רמיא על האב למולו ומהני שליחות לדידן, אבל במילה שלא בזמנה דלכתחילה אין רשאי האב למול בעצמו כמו שבארנו, אין בכחו לעשות שליח בזה, דהוי כמו שליח לדבר עבירה דבטל השליחות, דיכון דלכתחילה לא רמיא עליו המצוה לקיים בשבת, ממילא אין בכחו לעשות שליח על זה ובטל השליחות (עיין במשנה למלך הלכות רבית. והמפרשים האריכו בזה), וממילא אין כאן שום מצוה בהשליח, וממילא אף בדיעבד לא מהני ולא מקיים המצוה. ואם כן שפיר יש ליישב קושיא הנ"ל, דמתניתין דמי שיהיה לו ב' תינוקות למול ושכח ומל של ערב שבת בשבת מיירי שמל על ידי שליח, ואין כאן שום שליחות ושום מצוה אף בדיעבד, ושפיר ר' אליעזר מחייב חטאת באופן זה, משום דאין כאן מצוה לדחות הלא תעשה, וק"ל.

אמנם עדיין קשה דאם כן נתת דבריך לשיעורין, דאם האב בעצמו ימול יהיה פטור כנ"ל ורק ע"י שליח חייב. ועוד דלישנא מי שיש לו ב' תינוקות למול, משמע שקאי על האב, ואפילו הכי ר' אליעזר מחייב חטאת, ואם כן הדרא קושיא לדוכתיה.

אכן נראה לומר בדרך צחות, לפי מה דאיתא **בספרים הקדושים** דכל מצוה הוי כעין שליחות, דאדם הוי שליחו של הקב"ה, ומצוה ועושה לקיים שליחותו. וממילא לפי מה דאמרינן לעיל דבכהאי גונא לא מהני שליחות ואין כאן מצוה כלל, ממילא יש לומר אף לעצמו כהאי גונא בטל השליחות, ואין כאן מצוה ועושה ואין כאן שליחות, ומשום הכי אין כאן שום מצוה, דמצוה לא הוי אלא היכא דהמשלח מצווה לעשות, לא כן באופן הזה דלכתחילה אין רשאי לעשות המצוה, וק"ל. אולם זה דוקא במצוה ששייך בה שליחות יש לומר כן, אבל לא כן במצוה שלא שייך בה שום שליחות, לא שייך לומר דהיא מצד שליחות, וק"ל.

ואם כן יש לומר דניחא הכי בזה, דהנודע ביהודה קאי על מצות יבום דלא שייך בה שליחות, מתוך שפיר דבדיעבד אמרינן להיפוך מאי אולמא וכו', לא כן במצות מילה ששייך בה שליחות, ממילא דאין כאן שום מצוה אף בדיעבד כנ"ל, וממילא הלא תעשה לא נדחית ושפיר מחויב חטאת, ודו"ק היטב, והוא בדרך צחות. (וראה עוד מה שאריך הגה"ה הנ"ל בספרו מנחת יצחק סי' כ"א בענין זה)

ניצוצי אורה
מבין בתרי הספק"ק

גרגירים

להכניס קדושת שבת לחול

דהנה אנחנו צריכים למנות הימים שאנו אומרים "היום יום ראשון בשבת" וכן בכל יום, וכוונה בזה הוא כדי להכניס קדושת שבת בששת ימי החול, ונמצא בכל דבר כלול קדושת שבת חלק שביעי.

(נועם אלימלך)

להתחזק בנקודה הפנימית

מי שנחלה חולי נפש רח"ל, אם לא יאמר לנפשו נושא ויחזק ויאמץ נפשו בהקוסטא דחיות אשר עדיין בקרבו, שיוכל לרפא את תחלואי נגעי לבבו ונפשו, יכלכל מחלה... וזכה לרפואת הנפש ולרפואת הגוף.

(ישמח ישראל, ו')

גודל מעלת סעודות שב"ק

ע"י אמונתו הפשוטה והחזקה... שמאמין שהג' סעודות של שב"ק מרמזים לסודות גדולות רמות ונשגבות למעלה ראש, ואין אתנו יודע עד מה, ובאמת אין אתנו יודע עד מה, כמו התינוק, גורם בזה חדותא דמלכא קדישא, וזש"א אתקינו סעודתא דמהימנותא שלימתא חדותא דמלכא קדישא.

(ישמח ישראל, ו')

כחן של מחשבות קדושות

זהו "זורע צדקות" אם האדם מקדש ומטהר את המוח במחשבות קדושות וזורע בטוב, "מצמיח ישועות" וזכה להמשיך צדקות ולהצמיח ישועות בעולם.

(תפארת שמואל, ב')

גדול כח הדיבור

ושמעתי מפ"ק זקני מו"ר [החידישי הרי"ם] ז"ל בשם הרבי רבי בונם מפרשיסחא ז"ל על הפסוק "יש בוטה כמדקרות חרב", ופירש שהפסוק מקשה למה יהיה באמת כן כל כך גדול כח הדיבור, שיהיה בוטה כמדקרות חרב. ומתרג' "ולשון חכמים מרפא" משום שהיה הרצון שיהיה כח בדיבור חכמים לכנוס בעומק לבות בני ישראל, מפני זה גדול כח הדיבור כל כך.

(שפת יצחק, א')

קול צהלה ורעה

כסא דברכתא שלוחה בזה מקרב הלב לכבוד ידידיו היקר והנעלה העושה והמעשה ומסור בלב ובנפש למען בית החסידים

מו"ה דוד לנציצקי הי"ו

ולכבוד אחת היא ללכבוד אבין הנעלה

הרה"ח יהודה שליט"א

לרגל אירוסיו בתו - נכדתו הכלה תח"י

יה"ר שיעלה הזיווג יפה לשם ולתפארת ויזכו לרוב תענוג ונחת דקדושה לאיש"ט

מצלח טבא וגדיא יאה

מעומק לבנו משגרים אנו בזה כוס של ברכה לכבוד ידידנו האברך כמדדשו איש האשכולות

הרב שמחה בונם בוימגולד שליט"א

ראש חבורת מצויינים בארה"ק והברכה אחת היא לכבוד אבין הנעלה

הרה"ח יצחק בוימגולד שליט"א

לרגל הולדת בנו בכורו - נכדו נ"ל למזל טוב ויה"ר שיזכו לרוב תענוג ונחת דקדושה לאיש"ט

ועלהו לא יבול

אשר פרוי ותן בעתו

אני יי רופאך

ישועות
בזמן מגיפות
מאמר א'

על ידי אמירת תהלים

בק"ץ אחד שמע הרה"ק רבי פסח מקארץ ז"ע שערורות גדולות, וצוה ללמוד ולהשלים פירש"י מכל סדרא בכל שבוע. ופעם אחת הזהיר לומר הרבה תהלים, וללמוד זוהר הרבה. וגם הזהיר למדינות ואלחייא בענין המגפה רח"ל, שיאמרו במנין תהלים בלי הפסק עד גמריא, שלשים יום רצופים.

(אמרי פנחס)

כן תעשו כאשר דברתי

פעם אחת אירע מגיפה רח"ל בעיר דזארנאווא, ויען שאז היה בעיר ההיא הרבה חסידים שהסתופפו בצל קדושת הרבי מלובלין ז"ע [עד שהרבי הק' אמר עליהם 'עיר שכולה כהנים'], והלכו בעיר לכל אחד ואחד לאסוף מעות פדיון נפש, ושלחו שני משולחים מנכבדי העיר עם המעות פ"ו ללובלין על שבת קודש.

במוצש"ק אמר להם הרבי הקדוש שעצתו ודעתו הוא שיסעו לביתם ויבנו בית עבור הרב האב"ד שלהם, ה"ה הגה"ק רבי ראובן הלוי מדזארנאווא ז"ע בעמח"ס דודאים בשדה, ואז תיכף תעצר המגיפה. והשיבו לו המשולחים, הלא איך נוכל

כעת לבנות בית, הלא היום ימי חורף וקור, אך כשיגיע ימי הקיץ יבנו לו. ואמר להם הרה"ק, תדעו, שבלי שבת קודש ובליל מוצש"ק פעם בעץ החיים ופעם בעץ הדעת, (וספק אם בליל שב"ק בעץ החיים ומוצש"ק בעץ הדעת, או להיפך) על כן כעת הוא מוצש"ק, וכל דיבורינו המזה דברי תורה כנתינתן מסיני, ע"כ לא אוכל לחזור אף כקצו של יוד מדיבורי, וכן תעשו כאשר דברתי. ונסעו המשולחים לביתם, והתחילו לקנות אבנים ועצים והניחו על הפלאץ לצורך בנין בית, ותיכף המגיפה נעצרה, והיה שלוה והשקט ובטח.

(נפלאות הסבא קדישא)

הלמתים תעשה פלא

פעם היתה מגיפה רח"ל, ואמר הרה"ק רבי מאיר'ל מפרימישלאן ז"ע לפירש את דברי הכתוב (תהלים פ"ח) "הלמתים תעשה פלא" פירוש וכי פלא לעשות מתים?, "אם רפאים יקומו" פירוש אם החולים יקומו ויתרפאו, "יודוך סלה".

(גן הדסים)

נברך לאלקנו שאכלנו משלך

בספר צבי לצדיק כתב ח"ל, זקני הגה"צ רבי לייביש רבי טעבלים ז"ל מפיעטרקוב היה מתלמידי הרבי מלובלין ז"ע והיהודי הק' מפרשיסחא ז"ע. ואחר פטירתם בעת שהיה המגיפה רח"ל בפיעטרקוב שלח במוכזן את אבי ז"ל להרב הגה"ק רבי ישעי'

מפרשעדבוד ז"ע, ולן בחדר שלו, ולמחרתו צוה לאמור לאא"ז רבי לייביש ז"ל שיאכל בכל יום ויום בבקר ובערב עם לי אשנים ויברך ברכת הזימון בעשרה, ואז יהיה בטוח שינצל מכל רע, וכן היה. (נפלאות הסבא קדישא)

בתוף וכינור יזמרו לך

מעשה שבא איש פלוני אל הרה"ק רבי ישכר דוב מוואלברוז ז"ע בשליחות תושבי העיר עיר חדש הסמוכה לווארשא, כי רח"ל עושה מגפת החולירע שמות בעירם, והם זקוקים לישועה. ציוה עליו

הרה"ק זצ"ל לקחת תוף בידיו ולילך ברחובות העיר ולהכות עליו. שאלו האיש, עד מתי, אמר לו הרה"ק "תדע בעצמך". וכך עשה, לקח תוף בידיו והלך ברחובות העיר והכה עליו, וכל ילדי העיר אחריו. לפתע תוך כדי הילוכו ניגש אליו גוי מתושבי העיר, נטל אבן בידו וזרק לתוף התוף ונקבה מעבר לעבר, אז או ידע האיש שעליו להרפות. והנה מיד נעצרה המגיפה, ואותו גוי חלה ומת. והוא היה האיש האחרון.

(בישישים חכמה)

מקודם צריכים רפואה

...והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע, שיהיה לו רפואה שלימה במהרה, כי קודם צריכים להיות בריא בבריאות הגוף בשלימות כדי שיוכל לעבוד את השי"ת. כמו שאמר לי הרה"ק רבי ישראל מריזין זצלה"ה כשהייתי אצלו בימי נערותי, והייתי מדבר עמו אודות רפואת הנפש ורפואת הגוף, ואמרתי לו שרפואת הנפש הוא עיקר אצלי. והוא ז"ל אמר לי "לא כן, כי קודם צריכים להיות כלי לקבל, ואם ח"ו הגוף אינו שלם, אז אינו כלי לקבל, לזאת צריך להיות רפואת הגוף קודם" עכ"ל.

(תולדות אדם, בפרשתינו)

להציל ממות ולחיות ברעב

אמרו ז"ל (תענית ח) בימי רבי שמואל בר נחמני הוה כפנא ומונתא (רעב ומגיפה רח"ל) אמרי היכי נעביד וכו' אמר להו רבי שמואל בר נחמני ניבעי רחמי אכפנא, דכי יהיב רחמנא שובעא - לחיי הוא דיהיב, דכתיב פותח את ידך ומשביע לכל חיל רצון.

פעם אחת בא לפני הרה"ק רבי חיים מאיר יחיאל - השרף ממאגלינצא ז"ע אדם אחד, והתנצל לפניו על חולה שיש לו בביתו שאומרים לו נושא רח"ל, ועוד התנצל לפניו אשר העניות נגעה בו כל כך עד שהוא מחוסר לחם ממש והילדים שואלים לחם ואין לו למלאות שאלתם. ויאמר לו רבינו אתפלל בעדך שתיושע בפרנסה, וממילא יגיע רפואה שלימה אל החולה, כי למי נותנים פרנסה אם לא לחיים, כי מתים אינם צריכים לפרנסה.

והוסיף הרה"ק ממאגלינצא ז"ע וסיפר, מעשה כזאת באה לפני זקני המגיד הק' מקאזניץ זלה"ה שהיה רח"ל בקאזניץ מגיפה וגם רעב, ויבוא לפניו שיתפלל על המגיפה ועל הרעב, ואמר להם המגיד אתפלל על הרעב וממילא תיעצר המגיפה, כי למי נותנים לחם אם לא לחיים.

ועוד אמר אז הרה"ק ממאגלינצא ז"ע, ידוע שלצדיק יש לו האות ע' - א צדיק פארמאגט א' ע', דכתיב (תהלים ל"ג) "עין ה' אל יראיו", והמילה 'מות' אם נותנים לתוכו האות ע' הרי יתחפר ממות למענות! וכן היה שתיכף היה לו ליהודי הנ"ל ישועה בשניהם.

(שיחות חיים)

סימן טוב ומזל טוב

משגרים אנו בזה ברכת מזל טוב וגדיא יאה למעלת כבוד הרב החסיד הנעלה והמורומם פאמ"ק הנושא בעול כל קדשי בית אלכסנדר במסירות נפש

הרב דוד אלעזר זינגער שליט"א

בן כ"ק מרן אדמו"ר זצוקלה"ה ולבנו ידידיו

הרב מרדכי דוב שליט"א

לרגל הולדת נכדתו / בתו

ויה"ר שיזכו לרוות רוב תענוג ונחת דקדושה לאיש"ט

ברכת מזל טוב לאנ"ש שהשמחה במעונם

הרב שלמה ראטטענבערג שליט"א, בארא פארק..... לרגל הולדת בתו

מו"ה דוד יואל שווארץ הי"ו, בארא פארק..... לרגל בר מצוה של בנו הב' ישעי' נ"י

מו"ה מיכאל צבי (מעכ"ז) לאנדא הי"ו, בארא פארק..... לרגל אירוסיו בנו החתן יעקב אלימלך נ"י

מו"ה יצחק זעליג אלתר הי"ו, אשדוד..... לרגל הולדת בתו

כרם בית שמואל

לבשר ענוים שלחני לחבש לנשברי לב... לנחם כל אבלים
 לתת להם פאר תחת אפר שמן ששון תחת אבלי... וכנו חרות עולם שממות ראשנים יקוממו
 (ישעי' ס"א)

ובא השמש וזרח השמש

יחד עם המוני בית ישראל משתתפים אנו בצער על סילוקו של צדיק פאר מקדושים
כ"ק אדמו"ר מאמשינוב
הרה"צ רבי יוסף קאליש זצלה"ה
 ממשיך דרכו וממלא מקום אביו הגדול
 כ"ק אדמו"ר הרה"ק רבי יצחק קאליש זצלה"ה מאמשינוב
 ושלוחה בזה נטפי תנחומים לכבוד בניו הדגולים ממלאי מקומו בקודש
הרה"צ רבי מנחם שליט"א והרה"צ רבי אשר חיים שליט"א
ולכל המשפחה הרוממה שיחיו
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

כוס תנחומים

שלוחה בזה לכבוד אמה של מלכות
הרבנית הצדקנית תליט"א
 על פטירת אחותה החשובה
הרבנית מציעשינוב ע"ה
א"ח הגה"צ רבי שלום יחזקאל שרגא רובין זצלה"ה
 אבד"ק ציעשינוב
בת הרה"ג רבי ישראל יעקב טאפאלא זצ"ל
 אבד"ק סאדאונא
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

וי להאי שופרא

בצער וביגון מבכים אנו את סילוקו של
 אחד מחשובי מתפללי ולומדי בית מדרשינו
הרה"ח משולם איסר הערשקא ז"ל
 ומשתתפים אנו בצערם ובאבלם
של בני משפחתו שיחיו
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

חבל על דאבדין

משתתפים אנו בצער הגדול על פטירת
 ידידינו היקר והבלתי נשכח איש חי ורב פעלים
הרה"ח ישעי' אנגלרד ז"ל
 בן כ"ק אדמו"ר מראדזין זצלה"ה
ומיטב תנחומנו שלוחה בזה לכל המשפחה
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

שקעה חמה שלא בעונתה

נטפי תנחומים שלוחות בזה
 לכבוד ידידינו ממתפללי בית מדרשינו האברך היקר
מו"ה אשר ישעי' קאהן הי"ו
 על פטירת אביו איש תמורה רב פארות
הרה"ח ישראל יעקב קאהן ז"ל
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

ונחמתים ושמחתים מיגונם

כסא דנחמתא שלוחה בזה
 לכבוד ידידינו הנכבד
 פאר המעלות והמדות מחשובי מתפללי בית מדרשינו
מו"ה שרגא צבי ווינבערגער הי"ו
המתאבל על פטירת אמו החשובה ע"ה
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

הנעימים והנאהבים בחייהם

ביגון ובאנחה מבכים אנו את פטירתו הפתאומית
 של שכן טוב ומתפלל ולומד קבוע בבית מדרשינו
 איש חם וישר ואהוב על הבריות בצהלת פניו
מו"ה ברוך יעקב בלאך ז"ל
 ומשגרים אנו בזה רגשי תנחומים מקרב הלב
לצאצאיו ובני משפחתו שיחיו
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

והפכתי אבלם לששון

מרחוק מקום אך מקירוב הלב משתתפים אנו באבלם
 ומשגרים אנו בזה כוס תנחומים לידידינו הנכבדים
הרה"ח שמואל ואחיו
הרה"ח אברהם ישעי' שכטר שיחיו
 מחשובי מתפללי בית החסידים בבני ברק
המתאבלים על פטירת אמם החשובה ע"ה
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

נר ה' נשמת אדם

משתתפים אנו באבל ובצער על פטירת
 ידידינו הנכבד איש המעלה ונועם הליכות
 מפארי מתפללי ותומכי בית מדרשינו
מו"ה שמואל האך ז"ל
 ושלוחה בזה כוס תנחומים מקרב לבנו
לכל בני משפחתו הכבודה שיחיו
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

טוב שכן קרוב

על זה דוה לבנו בהלך מאתנו
 אחד מפארי וחשובי מתפללי בית מדרשינו
הרה"ג רבי יצחק קאפלינסקי ז"ל
 העמיד את שטח חצרו בסבר פנים יפות
 לטובת בית מדרשינו בכל עת ועונה
 ומשלחים אנו בזה מדרש תנחומא מקרב הלב
לכל משפחתו הרוממה שיחיו
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

השוכן בבית הזה ינחמכם

בשם הנהלת ישיבתנו הק' ורבנן ותלמידיהון
 מביעים אנו בזה מדרש תנחומא
 לכבוד ידידינו הדגול נושא בעול ורב המעש
 המסור בלב ונפש לטובת ישיבתנו הקדושה
מו"ה שניאור זלמן קליין הי"ו
על פטירת אביו הרה"ח אברהם ז"ל
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

מן השמים תנחמו

כוס תנחומים שלוחה בזה לכבוד ידידינו הדגול
 חי ורב פעלים מפארי מתפללי ולומדי בית מדרשינו
מו"ה משולם פייביש
מענדלאוויטש הי"ו
המתאבל על פטירת אחותו ע"ה
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

המקום ינחם אתכם

מתוך רגשי צער ויגון מנחמים אנו בזה
 את ידידינו הנכבד כבוד שמו מפאריים
 מחשובי מתפללי בית מדרשינו
מו"ה פנחס פישער שיחיל
 ואת נכדו היקר מו"ה **יוסף פישער שיחיל**
על פטירת בנו / אביו מו"ה דוד ז"ל
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

ויספרו את שמואל

מדרש תנחומא שלוחה בזה מעומק הלב
 לידידינו היקר והנעלה איש חי ורב פעלים
מו"ה שלמה שמחה לאנדא הי"ו
המתאבל על פטירת אביו הרבני הנכבד
 איש חסיד פאר המעש בנפשו ובמאודו
הרה"ח שמואל לאנדא ז"ל
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

ברוך דיין האמת

מעומקא דלכא שלוחות בזה נטפי תנחומים
 לכבוד ידידינו ותומכינו היקר כבוד שמו מפאריים
מו"ה משה מארגענשטערן הי"ו
 חתן ידידינו הבלתי נשכח מו"ה **שמואל סניק ז"ל**
המתאבל על פטירת אמו החשובה ע"ה
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

בכו בכו להולך

מתוך צער ויגון מבכים אנו את דמותו המאירה
 של ידיד ושכן טוב ותומך לישיבתנו הק' רבות בשנים
הרה"ח אברהם אהרן רובאשקין ז"ל
 וכוס תנחומים שלוחה בזה
לכל משפחתו החשובה
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

נחמו נחמו עמי

נטפי תנחומים שלוחות בזה
 לידידינו האברך היקר נח לשמים ונח לבריות
מו"ה יוסף בויס שיחיל
 על פטירת אביו מו"ה ישראל משה בן הרה"ח ר' צבי בויס ז"ל
 מחשובי חסיד אלכסנדר
 ובחדא מחתא משגרים אנו כסא דנחמתא
לכבוד ידידינו הנכבדים כל המשפחה שיחיו
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

כי כל לבב דוי

רבה האנחה וגדול השבר בסילוקו של
 איש האשכולות מגדע אראלים ותרשישים
הרה"ג יצחק טובי רובין ז"ל
 בן הגה"צ אבד"ק ציעשינוב זצ"ל
 ושלוחה בזה תנחומים לכל בני המשפחה הרוממה
ולבנו הרב ישראל יעקב שליט"א
 המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים